

[Ejertnæs.]

fordi der i den socialdemokratiske folketingsgruppe er en vis angst for, at den dominans, det juridiske trods alt får i den foreslåede ankestyrelse, vil hæmme den udvikling henimod et mere behandlingspræget system baseret på et behovsprincip.

Det kan naturligvis gøres til genstand for en diskussion, om socialministeren har fundet frem til den rigtige løsning ved at lade bestemte organisationer udnævne de beskikkede meddommere. Men uanset hvilket kriterium man lægger til grund for udvælgelsen, vil det kunne gøres til genstand for kritik. Alt i alt finder jeg ministerens forslag på dette punkt rimeligt og fornuftigt. Der vil formentlig være nogle, der anser det folkevalgte element, her repræsenteret ved organisationerne, for mindre velegnet til at træffe afgørelser i de sociale sager. Hertil vil jeg gerne gøre to bemærkninger. For det første er det eksisterende ankesystem i det væsentlige baseret på personer med speciel sagkundskab, og det har ikke gjort systemet mindre regelret. For det andet må jeg gå ud fra, at organisationerne vil lade sig repræsentere ved folk, som ikke alene er i stand til at præge en diskussion, men også er karakteriseret ved en fordomsfri og en social grundholdning. For så vidt kunne jeg godt tænke mig, at det juridiske element kom til at indtage en endnu mere tilbagetrukket rolle, end forslaget lægger op til; men det er jo fortsat sådan, at de sociale love på en række områder opererer med objektive kriterier, og så længe det er tilfældet, vil det være nødvendigt at placere lovforkolkerne i en central position.

I forslaget har ministeren taget højde for, at der i en vis udstrækning bliver behov for at yde ankestyrelsen konsulentbistand bl. a. på det lægelige område. Jeg indrømmer, at det formentlig bliver nødvendigt, men er alligevel lidt betænkelig. I det nuværende system spiller det lægelige element efter min opfattelse en for afgørende rolle. Selv om læger indgår i et ekspertteam på forskellige planer, er det alligevel såre almindeligt, at der rekvireres både en, to og tre speciallægeerklæringer, før en sag finder sin endelige afgørelse. Det er ikke alene dyrt, men det er også tidsrøvende. Fornuftige mennesker med et bredt erfaringsgrundlag må i almindelighed kunne træffe den rigtige afgørelse på

grundlag af de oplysninger, en social medarbejder og en praktiserende læge kan give. Jeg håber, dette synspunkt vil slå igennem også i den kommende ankestyrelse.

Generelt om ankestyrelsens opbygning vil jeg sige, at jeg er glad for, at socialministeren så klart har ønsket at præcisere forskellen mellem den sociale ankestyrelse og det almindelige retssystem. Jeg tager det som udtryk for, at ministeren er enig med mig i, at ankestyrelsen er og skal forblive en administrativ myndighed, og at den i det store og hele vil være henvist til at afgøre sagerne på grundlag af et konkret skøn, således at lovgivningens mere eller mindre strenge objektive kriterier ikke fortolkes for restriktivt.

Ifølge bemærkningerne regner man med, at der i ankestyrelsen skal ansættes 42 egentlige sagsbehandlere. Sætter man dette tal i forhold til de ca. 6.000 ankesager, man forventer at skulle behandle pr. år, giver det et samlet sagsantal på ca. 150 pr. medarbejder; sagt med andre ord er der tale om, at der pr. medarbejder bliver ca. 3 gange så mange sager at behandle, som man i almindelighed må anse for forsvarligt. Hvis ikke ankestyrelsen skal blive et rent ekspeditionskontor, er det nok nødvendigt at fordoble normeringerne. Jeg må stærkt beklage, hvis det er landets almindelige økonomiske situation, der bliver årsagen til, at vi ikke får etableret en effektivt arbejdende ankestyrelse.

Jeg skal yderligere gøre den bemærkning, at jeg i denne argumentation helt ser bort fra de særlige vanskeligheder, der opstår i en overgangsperiode, fordi ankestyrelsen bliver første ankeinstans for kommunerne i hovedstadsområdet.

Forslaget om, at der i ankestyrelsen oprettes en særlig afdeling for de sager, der behandles i henhold til loven om børne- og ungdomsværn, kan jeg tiltræde. På samme måde kan jeg tiltræde, at revalideringsnævnet fortsætter som ankeinstans for revalideringscentre, indtil socialreformen har realiseret amtssocialcentre.

Jeg skal herefter vende mig til de ialt 17 forslag til følge- eller konsekvenslove. Gennemgående er der tale om tekniske ændringer, men jeg har alligevel et par enkelte bemærkninger at gøre.

Samtlige lovforslag fastlægger en ankefrist på 4 uger. For enkelte områders ved-